

N:o 6.

Af herr **C. J. Hammarström**, om ändring i gällande bestämmelser angående viktsatsen för inrikes bref.

Vid tvenne, nämligen 1900 och 1901 års riksdagar har under-tecknad framställt förslag om ändring i bestämmelsen om vikten å inrikes bref, som postbehandlas för enkelt porto. Vid 1900 års riksdag afslog Första Kammaren, hvaremot Andra Kammaren biföll motionen utan votering efter en mindre omredigering af dess kläm. Som sagdt återkom jag med densamma till 1901 års Riksdag. Bevillningsutskottet afstyrkte på anförda grunder motionen, hvaremot 7 ledamöter af utskottet reserverade sig och bifogade särskildt förslag. Utskottsmajoritetens hemställan blef emellertid af båda kamrarna bifallen. Anledningen till förslagens fall sista gången var nästan uteslutande af ekonomisk art. Bevillningsutskottet utverkade nämligen på grundlagsenligt sätt generalpoststyrelsens utlåtande öfver motionen, — till hvilken jag härmed ber att få hänvisa. I nämnda utlåtande säger generalpoststyrelsen bland annat följande, rörande det ekonomiska resultatet om förslaget bifölles, nämligen att »minskningen i portoinkomsten för inrikes bref skulle i rundt tal belöpa sig till 137,500 kronor samt, om samma viktsats skulle tillämpas på lokalbref, ytterligare en minskning i portoinkomsterna pr år med i rundt tal 12,900 kronor». Det är dock att märka, att generalpoststyrelsen i början af sagda utlåtande gör följande medgifvande:

»En någorlunda säker beräkning af den ekonomiska verkan för postverket af en dylik viktförändring har icke kunnat verkställas med ledning af förut tillgängliga poststatistiska uppgifter.

Tiden har icke håller medgifvit anordnande af den fullständigare statistiska undersökning vid vederbörande postanstalter i riket, som det

väckta förslaget's innebörd för postverket i finansiellt hänseende kunnat göra önskvärd etc. etc.

Anledningen till att jag ånyo framkommer med förslaget är den, att en hel mängd af personer, såväl inom som utom mitt kommittentområde uppmanat mig att förnya min framställning, och alla som uttalat denna önskan hafva ansett denna reform vara behöflig och önskvärd. Det är det höga straffportot, som drabbar bref som afsändts och befunnits väga drygt 15 gram, som af korrespondenter anses så oriinligt, ty förutom det porto af 10 öre, som är anbragt på brefvet, måste adressaten utlösa det med ytterligare 20 öre, summa 30 öre för ett bref af endast drygt 15 grams vikt, under det att bref med en vikt intill 125 gram befordras för 20 öre. I vår tid, då allmogen på landet mangrant är skrifkunnig, är brefkorrespondensen på landet tämligen stor, men det är väl jämförelsevis få som hålla sig med brevvägar, hvadan de i god tro frankera brefvet med endast enkelt porto, under det att det sedan befinnes väga något mer än den vikt, som är stadgad för dess postbehandling för enkelt porto. Denna fråga var, som vi veta, efter förslag af en annan motionär, äfven under nästlidne års riksdag föremål för behandling.

Sedan dess ha emellertid nya tungt vägande skäl för den här föreslagna reformen tillkommit.

För det första hafva postverkets inkomster under den sista tiden varit väsentligt större än Riksdagen beräknat; så t. ex. har, enligt hvad offentliga uppgifter visat, verkets nettobehållning för år 1903 belöpt sig till 1,894,400 kronor 98 öre, under det att den var beräknad till endast 389,000 kronor. En annan mycket viktig omständighet är den med detta års ingång tillämpade högre taxan för tidningars och tidskrifters befordran som väl kommer att tillföra postverket afsevärda summor.

Jag tror mig äfven ha skäl att förmoda, det Riksdagen i år får sig förelagdt förslag till ändring i posttaxebestämmelserna rörande åtskilliga andra punkter.

Skulle denna min förmodan visa sig vara riktig, anser jag det önskvärdt och lämpligt, att den af mig nu och förr föreslagna åtgärden måtte komma under ompröfning i sammanhang därmed.

I alla händelser hoppas jag, att — då nu de skäl som förut hufvudsakligen varit bestämmande för afslag på min motion, nämligen de ekonomiska, äro undanröjda, — Riksdagen må befinnas villig att bifalla min framställning. Vid genomförande af den här föreslagna förändringen torde det vara nödigt att bibehålla likheten i vikten mellan

bref till annan inrikes ort och lokalbref. Jag skall icke här återupprepa de motiv, som återfinnas i mina motioner vid 1900—1901 års riksdagar, utan ber att få hänvisa till dem, nämligen 1900 motion n:o 5 och 1901 n:o 10.

På grund af hvad jag sålunda haft äran anföra, får jag härmed vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta den ändring i bestämmelserna angående vikten å inrikes bref, att för lokalbref, d. v. s. sådana bref, som af postanstalt behandlas utan att fortskaffas med post eller af landtbrefbärare, må utgöras postbehandlingsafgift 5 öre för vikt af högst 20 gram, 10 öre för vikt af mer än 20 gram till och med 125 o. s. v. oförändradt.

För annat inrikes bref utgör postbefordringsafgiften 10 öre för vikt af högst 20 gram, 20 öre för vikt af mer än 20 till och med 125 gram o. s. v. oförändradt.

Stockholm den 20 januari 1905.

C. J. Hammarström.
